

VIẾT CHO NGƯỜI "ĐÃ CHẾT"

(Bài 3)

***/ Thư viết tay gửi Uyên Thao bằng bưu điện.**

Cali., May 11/2017

Anh Uyên Thao,

Gửi anh dùm lá đu đủ khô. Thời gian ở Nha Trang, dạo Tết Đinh Dậu, gió mưa khủng khiếp, chiều nào TVân cũng canh chờ để lá đu đủ từ trên cây chực rụng, lọt ngay vào bàn tay mình (anh Văn Quang bảo nếu để lá rơi xuống đất thì xem như thuốc chữa không còn hiệu nghiệm).

Tay cầm lá mà lòng lại nghĩ đến anh... cầu mong anh khỏe. Cô em gái họ cũng biết chuyện này (vì lúc đến thăm anh Văn Quang, có cô đi cùng), nên khi sửa soạn hành trang quay lại Mỹ, cô ấy đã nhắc:

"Chị đừng quên túi lá đu đủ của anh Uyên Thao."

Viết vội ít dòng cho anh.

"Cố nhân" lúc nào cũng được nhớ.

TVân.

□

***/ Thư gửi Uyên Thao.**

April 25/2017 21:06 PM.

Subj. Chia sẻ bài viết.

Rất mừng mà nhận tin anh. Hôm về VN, có đến thăm vợ chồng anh Văn Quang và gặp luôn chị Thụy Vũ. Chụp dăm ba tấm hình kỷ niệm. Trò chuyện rất nhiều. Anh ấy trông vẫn tươi tỉnh, cả hai chị Ngân và Thụy Vũ cũng thế. Trong câu chuyện, anh Văn Quang có nói tới môn thuốc chữa ung thư bằng lá đu đủ được. Lại bảo, dạo ấy còn ở Lộc Ninh, vẫn gửi sang Mỹ cho anh.

TV nghe và lưu ý điều này, khi ra Nha Trang, ở nhà bà Di, có trồng cây đu đủ được, mỗi ngày theo lời dạy của anh Văn Quang, canh chừng lá héo rồi rút ngay, không để rơi xuống sân nhà. Bây giờ gom được một mớ, anh có còn uống lá đu đủ chữa bệnh thì TV gửi qua.

Tất cả cái gì gọi là "duyên tiền định" -theo lời anh nói- giữa anh và TV, TV đều nhớ. Nhưng xin tò mò nhờ anh giải thích câu này khi rảnh rỗi và thấy khỏe trong người: "Riêng tôi, vẫn luôn nhớ tới TV với hình ảnh không bao giờ phai trong ký ức."¹

Cảm ơn trước nghe.

Bây giờ gửi anh đọc lá "tâm thư" thứ hai, gửi anh cựu đại úy phi công Trần Văn Phúc. TV chưa bao giờ có dịp diện kiến ông này, vậy mà vẫn dám gửi "tâm thư" cho người ta, anh thấy có... đều không?

Cầu mong anh vẫn bình an. Cố gắng chiến đấu cùng bệnh tật. Cái gì cũng có số mệnh, duyên nghiệp. Chính anh dạy TV câu này lâu rồi.

TV.

□

***/ Nhận thư Uyên Thao.**

Sent: Tuesday, May 2, 2017 1:18 PM

Subject: Re: Chia sẻ bài viết.

TVẤN ơi,

Muộn quá, nhưng đã ngồi trở lại trước máy được rồi. Vậy là đã qua tròn một tuần bị cái xác của mình buộc chỉ được làm bạn với chiếc giường.

Trước mắt là một đống thư từ hỗn loạn, nhưng thấy có 3 thư của TV và ráng trả lời ngay thư lâu nhất vừa đọc xong, đặc biệt chỉ trả lời câu hỏi của TV thôi. Cần nói ngay TV không cần câu trả lời, bởi đã biết quá rõ câu trả lời rồi.

Tuy vậy, lòng vòng một chút về cái thực tế nằm trong máy từ mà TV in đậm đó.

Có lẽ như hầu hết bạn bè tôi, TV chưa hề biết tôi mới vừa tròn 6 tuổi đã bị đẩy ra võ đường để luyện võ. Và một lời nhắc của vị sư phụ ngay từ đó luôn vang vọng bên tai là "luyện võ không phải để thắng ai mà để nỗ lực thắng chính mình."

Theo sư phụ, những điều cần phải thắng gần như vô kể, nhưng tóm lại là không được lùi bước trước sự yếu đuối, hèn nhát hay kiêu ngạo, ngang ngược, không được phá vỡ các giới hạn mà đời sống đã hình thành để duy trì sự bình an cho mỗi con người...

Khi tròn 20 tuổi, tôi rời võ đường nhưng lời nhắc của thầy tới nay vẫn còn nguyên vẹn. Vì thế, gần như mọi lúc tôi đều thấy mình phải đối diện căng thẳng với chính mình, vì giữa tâm và trí đâu có phải khi nào cũng hòa thuận. Cho nên có những hình ảnh mà con tim mê mải nhưng tâm trí nhắc đừng yếu đuối để phá vỡ các giới hạn đời sống đã

¹ Lá thư này Uyên Thao gửi dạo giữa tháng 4/2017 vô cùng tuyệt vọng đó, BG bấm nhầm chữ *Delete vĩnh viễn* khi nó đã lỡ lọt vào cái ô Trash mà không biết, nên mất tiêu luôn! Chẳng lẽ email xin anh Uyên Thao gửi lại lần nữa? Đành chịu!

hình thành và cuộc chiến giữa mình với mình đã diễn ra để có dừng ở mức có thể dừng là không vượt khỏi khả năng của ký ức.

Đành chỉ vậy thôi. Hy vọng không bị rầy la vì bất cứ lý do gì.

Các thư khác của TV dài quá, sẽ đọc sau khi thực sự khỏe hẳn.

Riêng lá đu đủ thì tôi vẫn uống và đã thành cái trạm gửi cho bất kỳ ai cần ở khắp nơi, nên khi nào TV có, xin cứ gửi.

Mong luôn thoải mái.

UT

□

***/ Thư gửi Uyên Thao.**

May 2/2017 at 2:32 PM

Anh Uyên Thao,

Gửi bài cho anh đâu có nghĩa là bắt anh đọc. Chỉ là những tường trình nho nhỏ cho anh biết rằng người bạn nơi chân trời xa của anh vẫn còn “làm việc” cho dù biến động gần như xảy ra từng hôm, từng buổi. Điều này TV cũng làm với anh Văn Quang, và cũng cùng ý nghĩ như vậy.

Lần về VN vừa rồi, sau khi đến thăm vợ chồng anh ấy, về, TV nhận được vài hàng ngắn ngủi của anh ấy gửi qua email, trong có câu: “Gặp được chị là tôi thỏa mãn lắm rồi.”

Chỉ thế. Nói ít hiểu nhiều, biết là mình vẫn còn được anh Văn Quang quý trọng.

Anh nằm suốt một tuần, vậy ai lo cho anh miếng ăn món uống hằng bữa? Nghĩ mà thấy ái ngại cho anh quá. Giá anh đừng ở xa xôi...

Mà thôi, đó cũng chỉ là Duyên với Nghiệp như anh hay đề cập! Không phải ai cũng may mắn như anh Văn Quang.

Cảm ơn anh đã “ráng” trả lời thư TV. Mình chỉ gặp nhau đúng ba lần nhưng cái tánh... lừng khừng của anh, TV quá rõ. Chẳng lẽ an ủi nhau suông?

Thôi thì Anh cứ nghỉ ngơi mà không cần bận tâm theo cái gì TV viết. Chỉ là một “thói quen gửi cho anh” (và anh Văn Quang) thôi!

Thư trả lời này, anh viết dài, chắc phải tốn nhiều công sức lắm?

TV.

□

***/ Nhận thư Uyên Thao.**

VA. May 18/2017

TVÂN ơi,

Xin báo tin là hôm qua đã nhận được lá thư đủ.

Không cảm ơn TVân đâu, nhưng đã ngồi khá lâu với mấy dòng chữ kèm theo.

Đã bao giờ mình được là “cố” chưa nhỉ?

Gửi TVân một câu thơ viết thuở trong tù:

“Nhớ thương còn lại nhớ thương thôi!”

Mong luôn bình an.

UT.

□